

1. Een enorme verrassing

Er was een fijn geweven, breekbare brug van doornstruiken tussen ons. Hij stond aan de andere kant en keek verlangend naar me. De ene helft van zijn gezicht zat vol littekens, opgelopen tijdens een lang, heftig gevecht. Hij had hevig gebloed. Nu probeerde hij aan mijn kant te komen, maar zijn benen raakten steeds weer verward in de doornstruiken. Hij zat vast. Er was dus maar een mogelijkheid: Ik moest naar hem toe gaan.

Mijn benen sidderden toen ik de eerste stappen nam en behoedzaam langs de brug van doornstruiken balanceerde. Het was niet gemakkelijk. Ik moest erg voorzichtig zijn om de breekbare brug niet kapot te maken.

De blauwgrijze ogen van de jongen aan de andere kant keken me dwingend aan en bezworen me aan mijn eigen kant te blijven. Zijn lippen vormden onverstaanbare woorden. Ik wilde hem vragen wat hij bedoelde, maar toen ik mijn mond opendeed, versplinterde het beeld voor me en ik begreep dat het moment te kwetsbaar en te kostbaar was om vragen te stellen. Maar het was al te laat, het beeld was in duizend mozaïekstukjes uiteengevallen en herstelde zich als bij een caleidoscoop. En om mij heen ontstond een andere wereld.

Tegenover me zag ik de verblindende voorjaarszon door mijn raam schijnen, omdat ik het rolgordijn niet zoals gewoonlijk had neergelaten. De heldere stralen verwarm-

den mijn gezicht. Ik legde mijn hand op mijn borst en voelde het rode hartje, dat zich weer op de plaats bevond waar het hoorde. Het had een lange reis achter de rug, net zoals mijn echte hart, dat voor het eerst sinds lange tijd weer als mijn eigen hart aanvoelde.

Ik stond op en stommelde naar de badkamer. Ik was bang dat door een koude douche de werkelijkheid weer terug zou keren, dat ik in zou zien dat alles slechts een droom was geweest. Met het ijsskoude water bracht ik mijn gloeiende lichaam weer terug naar een normale temperatuur. Toen kledde ik me aan, liet mijn droomwereld achter me en liep de gang in.

En daar drongen de stemmen van de werkelijkheid zich aan me op.

‘Ik heb een duidelijke afspraak met Nicki gemaakt, Esther. Ik geef pas mijn definitieve toestemming als hij zijn leven enigszins op orde heeft. In feite betekent dat voor mij dat hij eindexamen doet, zijn moeilijke verleden met iemand verwerkt en eindelijk van zijn nicotineverslaving afkomt. En hij moet zich natuurlijk niet weer aan een strafbaar feit schuldig maken, anders is het voorgoed afgelopen. Hij moet zich verder net zo onberispelijk gedragen als in de laatste weken.’

‘Natuurlijk, Martin.’ Mama’s stem was zacht en rustig zoals meestal en toch verstond ik elk woord. ‘Maar wees niet al te ongeduldig met hem. Hij zal niet alles in een keer voor elkaar kunnen krijgen. De wond, die Mingo’s dood heeft veroorzaakt, is nog zo vers. Hij zal heel veel steun nodig hebben. We mogen nooit vergeten dat Mingo zijn eeneiige tweelingbroer was. Hij was een deel van hem.’

Daar kom je niet in een halfjaar overheen.'

'Goed, maar dat verontschuldigt niet alles,' zei papa nu met een totaal veranderde stem, waarin een lichte trilling hoorbaar was. 'Als ik ooit mocht horen dat Domenico mijn dochter met andere meisjes bedriegt, dan wijs ik hem de deur, dat garandeer ik je!'

'Ik geloof niet dat Nicki vreemd zal gaan.' Mama's stem klonk onbezorgd en kalm. 'Daarvoor houdt hij te veel van onze dochter.'

'Nou ja,' bromde papa, 'blijkbaar was het vroeger heel normaal voor hem met meer meisjes tegelijk om te gaan.'

'Dat is toch voorbij, Martin. Vertrouw er nu ook maar eens op dat hij in dit opzicht volwassen en verstandig is geworden.'

'Vanzelfsprekend wil ik hem die kans geven. Maar ik wil gewoon niet dat Maaïke zich hals over kop in een relatie stort, die op een nog wankelende basis rust. En eerlijk gezegd: Ik wil niet ontkennen dat ik nog steeds sceptisch ben of het op de lange duur wel zal functioneren tussen die twee. Ik weet het niet, maar ik ben bang dat Domenico... nou ja, dat zijn tekortkomingen gewoon te groot zijn. Vergeet niet wat dokter Bonaventura heeft gezegd. Het zal echt niet makkelijk worden. Maar goed, onze dochter is nu zestien en Domenico is haar eerste grote liefde. Laat zij haar ervaringen opdoen. Misschien gaat het net als bij een bloem, die vlug opbloeit om net zo vlug weer te verwelken.'

En dat werd uitgerekend gezegd door mijn niet-poëtische vader! Ik hield me vast aan de trapleuning en vocht tegen een brok in mijn keel. Ik was pas op de wankelende brug ge-

stapt en nu boorden de eerste doornen al door mijn hart, door me de keerzijde van de medaille in alle hardheid te presenteren nog voordat iets nieuws ook maar begonnen was. Ik besloot dat het tijd werd mijn ouders onder ogen te komen, voordat zich nog meer doornstruiken om mijn hart konden slingeren.

‘O, hallo Maaike!’ zei mama met een opvallend vrolijke stem, toen ik de keuken binnenkwam. ‘Ik heb je helemaal niet gehoord.’

‘Ik ben pas op!’ Ik wilde absoluut niet dat mijn ouders het vermoeden kregen dat ik op de trap boven had meegeluisterd. Ik wierp een vluchtige blik in de huiskamer: het was er een bende. Een ware chaos van kruimels, vuile borden, kleverige glazen, lege chipsschaaltjes en verspreide kussens. Toen ik gisteravond thuiskwam, waren alle gasten al weg.

‘Ik had gedacht dat wij tweetjes vandaag de boel even gaan opruimen,’ zei mama beslist. ‘En? Hoe was het op de begraafplaats? Jullie zijn schaamteloos laat teruggekomen. Ik moest de gasten ten slotte naar huis sturen.’

Ik staarde schuld bewust naar het vloerkleed. We waren immers niet van plan geweest na de begraafplaats nog naar de lantaarn te gaan. Alleen iemand, die niet helemaal binnen de normen van de maatschappij functioneert zou in staat zijn om zijn eigen verjaardagsfeest te verlaten om iets te regelen wat voor hem op dat moment belangrijker was dan al het andere.

‘We hebben zelfs geen verjaardagsfoto’s kunnen maken. Dat is echt jammer.’ Mama’s stem had een tactvolle verwijtende klank.

Foto's – daar had ik helemaal niet meer aan gedacht. En het zou toch een unieke gelegenheid zijn geweest eindelijk een lang gewenste foto van Domenico te krijgen. Ik had slechts een oude, verkreukelde zwart-wit foto van hem, die door inkt- en pizzavlekken zo goed als onbruikbaar was om met trots te kunnen laten zien.

‘Wat hebben jullie al die tijd gedaan?’

Mama wilde weer eens alles weten. Maar ik wist hoe ik deze vraag moest beantwoorden. Het was te kostbaar om erover te praten. En afgezien daarvan waren er geen woorden voor om te beschrijven hoe het gisteravond was geweest. Dat was iets tussen Nicki en mij. Maar ik merkte dat mama mij kritisch aankeek en van mijn gezicht af wilde lezen hoe de stand van zaken was. Als ze dat had geweten, zou ze nooit hebben toegestaan dat ik mijn gasten zomaar in de steek liet.

Terwijl papa een beetje onhandig het koffieapparaat inschakelde, gaf mama mij het dienblad met de ontbijtspullen.

‘Help je mij even de tafel te dekken?’

Ik begreep dat dit in de eerste plaats een smoes was om buiten papa's gehoorsafstand te komen, want toen we alleen waren, fluisterde ze me in mijn oor: ‘Ik weet hoe verliefd je bent, maar wees voorzichtig, kind. En overhaast niets. Nicki zal nog erg veel tijd nodig hebben.’

‘Mam, hij is gestopt met roken,’ zei ik zonder op haar woorden in te gaan.

‘Dat weet ik!’ Ze glimlachte tevreden. ‘Hij wilde het absoluut op je verjaardag redden. Het moest een verrassing voor je zijn. Maar ik heb hem wel erg moeten helpen.’

Eigenlijk had ik geen trek, maar ik smeerde een broodje met boter en jam om verdere standjes van mijn ouders te vermijden. Er was gisteravond nog iets gebeurd, iets beslissends, dat het leven van Nicki radicaal zou veranderen...

Ik liet van schrik mijn boterham met de jamkant naar onder vallen toen er aan de deur werd gebeld.

‘Maaiké!’ zei papa geschrokken, maar het was te laat; ik had het halve tafellaken al meegetrokken en stooft als een tornado naar de deur.

‘Dat kind is af en toe hopeloos onhandig!’ tierde papa.

‘Martin, ze is geen kind meer. En ze is verliefd!’

Bedankt, mama! Bedankt, papa! Iemand anders nog een pijnlijke opmerking? Ik zoog een dubbele portie lucht in mijn longen, trok mijn haar recht en opende toen de deur.

De volgende seconde vloog een blaffend en nogal lelijk hondje tussen mijn wiebelige benen door de gang in. Ik schreeuwde luid, voordat ik mijn blik op het bleke gezicht met de behuilde vollemaansogen richtte, die me in plaats van de ogen van Domenico – die ik eigenlijk had verwacht – aanstaarden.

De persoon voor mij leek meer op een vampier dan op een normaal meisje. Misschien kwam het door het enorme contrast met de pikzwarte kledij en het blauwzwart geverfde haar dat het gezicht zo lijkbleek leek. Wat haar uiterlijk pas echt afschrikwekkend en spookachtig maakte, was de bloeditstorting tussen haar neusbeen en haar linkeroog.

Om even te bekomen van de dramatiek van het moment,

liet ik mijn blik op de zilveren doodskop rusten, die het meisje aan een dikke ketting om de hals droeg.

‘Hi!’ zei ze schor en veegde haar bloederige neus af aan de mouw van haar jas. ‘Is Nick er?’

‘C... Carrie?’ Meer kreeg ik er eerst niet uit. In de keuken hoorde ik een klaaglijk hondengejank en mijn ouders, die opgewonden met elkaar praatten.

‘Ik wil niet dat we kreperen. Snap je?’ Carrie keek me aan met dezelfde speldenprikpupillen die Mingo altijd had als hij drugs had gebruikt.

‘Ik heb dringend een dokter nodig. Ik weet dat er hier een woont. Heeft Mingo me verteld!’

‘Ja, dat is mijn vader.’ Langzamerhand had ik me hersteld.

‘Ach, het is toch allemaal waardeloos. En ik heb de buik vol!’

‘Vol?’ De bierkegel was in elk geval goed te ruiken. Gecombineerd met haar zweetlucht was dat een nogal benauwend geheel. Waar kon ze de nacht hebben doorgebracht? Papa zou in elk geval over een paar seconden de schrik van zijn leven krijgen.

De hond kwam jankend weer aanlopen, gevolgd door mijn ouders, met hun gezichten vol vraagtekens.

‘Zo, wie hebben we hier?’ vroeg mama met een nog enigszins normale stem. Ze geloofde trouwens niet in vampiers.

‘Tja, nou... dit is Carrie, Mingo’s vriendin. Ze was bij zijn begrafenis, weten jullie nog?’ begon ik ter inleiding. Een van de vraagtekens verdween van mijn vaders gezicht, maar de andere bleven.

Maar nu kwam de klap op de vuurpijl: 'En ze is zwanger van Mingo!'

Het hondje drukte zich klagend tegen Carrie's benen en mijn ouders slikten sprakeloos. Ze bukte en tilde het dier zwijgend op. Daarbij gutste uit haar open jaszak een scheut bier op haar laarzen. Carrie trok vloekend het halflege blikje bier uit haar zak en hield dat in haar hand.

'Nou, nou!' Meer wisten mijn ouders op dat moment niet uit te brengen.

'Ze is in de vierde maand,' ging ik radeloos verder en ik hoopte dat iemand hierop een of andere reactie had.

De doktersblik van mijn vader nam de enorme bloeduitstorting in ogenschouw.

'Wat is dat hier? Ben je mishandeld?'

'Nee...' mompelde Carrie aarzelend en ze hield zich aan haar hond vast. 'Nou ja... niet echt! Alleen...'

'Ben je aan de drugs?' Echt papa om zo'n directe vraag te stellen.

'Nee, niet echt... dus, niet meer. 't Was een uitzondering. Ik ben zo ziek van alles. Dat mijn schat dood is. Onder de koude aarde ligt. Ik wilde hem ook van de dope afhelpen. Ik hield zo veel van hem. Heeft me altijd beschermd. Met zijn mes. Ik was buiten mezelf van blijdschap toen hij terugkwam uit Sicilië. Ik was zo gelukkig. En nu ligt hij daar dood onder de grond. Ik doe de hele tijd niks dan huilen. Ben echt aan het einde!'

Je hoefde Carrie tenminste niet de woorden uit de mond te trekken, in tegenstelling tot Nicki.

'Wanneer moet je bevallen?' vroeg mama, praktisch als altijd.

‘Weet niet... half augustus, denk ik.’

‘Oké.’ Mama wisselde een voorzichtige blik met papa.

Nadat mijn ouders ervoor hadden gezorgd dat Carrie haar vuile laarzen buiten liet staan, mocht ze binnenkomen. Haar voeten roken onfris.

‘Sorry!’ geeuwde ze. ‘Kon drie dagen geen andere sokken aantrekken! Kelly heeft me eruit gegooid! Omdat we mot hadden. Was ooit mijn beste vriendin. Moest op het station maffen. Maar dat is niks gedaan. Omdat ik zwanger ben.’

Mama bracht Carrie naar de bank in de woonkamer, waar het toch al een bende was, pakte het blikje bier en de vuile hond van haar af en bracht beide voorlopig naar de keuken.

‘En heb je nu geen woonruimte meer?’ vroeg ik.

‘Nee. Wilde Mingo’s broer vragen of hij iets voor me kan regelen. Die kent immers zo veel mensen. Iets voorlopigs, hoor. Alleen maar voor een paar nachten.’

‘Maar er zijn toch opvanghuizen. Speciale instellingen die meisjes zoals jij verder helpen!’ merkte mama op, die teruggekomen was en de laatste woorden had meegekregen.

‘Nee, daar wil ik niet heen. Die pakken me het kind af. ‘k Heb toch alleen maar een dokter nodig.’

‘Ik ben geen gynaecoloog,’ zei papa. ‘Ik zal je naar een van mijn collega’s sturen. Maar pas volgende week, want vandaag is het zondag.’

‘Zondag? Pardon... dat had ik niet in de gaten!’

‘Heb je geen ouders meer?’ vroeg mama.

‘Ach, die! Fascisten. Die hoeven helemaal niet te weten dat

ik zwanger ben. Dan pakken ze het kind alleen maar van me af. Heb de hulp van Nick nodig. Heeft me gisteravond beloofd me te helpen. Komt hij hier nog naartoe?’

‘Ja, maar ik weet niet wanneer,’ zei ik. ‘Over het algemeen staat hij niet zo vroeg op. Maar ik kan hem wel even opbellen.’ Iedere seconde, die het samenzijn met Domenico dichterbij bracht, bezorgde me meer vlinders in mijn buik. Ik zou het vast niet lang meer uit kunnen houden.

‘Ja, doe dat,’ zei mama. ‘Ik denk dat we hier zijn hulp goed kunnen gebruiken.’

Ik greep de telefoon en trok mij terug in de keuken. Omdat Domenico jammer genoeg geen mobieltje had, kon ik hem alleen bereiken op het nummer van het tehuis.

Een vriendelijke vrouwenstem meldde zich. ‘Woonstichting Lindenberg, met Monica. Wat kan ik voor u doen?’

‘U spreekt met Maaïke Fischer. Kan ik Domenico di Lorenzo even spreken?’

‘Wat wil je dan?’

‘Eh, ik ben zijn vriendin,’ zei ik een beetje gepikeerd, maar heimelijk trots. Domenico’s vriendin! Als je hem kende wist je wat dat betekende.

‘Helaas moet ik je zeggen dat ik niet weet wanneer hij van plan is op te staan. Ik heb al een paar keer tevergeefs bij hem aangeklopt. En hij had vandaag nog wel keukendienst!’

‘Oeps!’ liet ik me ontvallen.

‘Zeg dat wel. Hij heeft zich de laatste dagen eigenlijk heel behoorlijk gedragen en zich goed aangepast. We waren erg blij met deze verandering. Ik weet ook niet wat er nu

weer aan de hand is. Als hij wakker is zal ik hem zeggen dat hij jou moet terugbellen.'

'En?' vroeg papa, toen ik even later weer in de woonkamer kwam.

'Tja, hij slaapt nog,' zei ik nerveus en ik hoopte dat ik niet erg zou gaan blozen. De rest hield ik liever voor me.

'Ik zou ook best willen slapen. Heb al drie nachten niet gemaft,' reageerde Carrie.

Mama zocht papa weer met haar ogen en ontdekte geen afwijzing.

'Dat is niet goed. Tijdens de zwangerschap moet je genoeg slaap krijgen. Wat denk je, Martin, kunnen we haar niet voor een paar uur in de logeerkamer laten rusten?'

'Mij best', bromde papa en hij stond op.

Hij was in dit opzicht al heel wat gemakkelijker geworden. Domenico en Mingo hadden zijn principes dan ook behoorlijk op de kop gezet.

'Wat doen we met de hond?' Papa wierp een blik in de richting van de keuken.

'Zolang hij slaapt, laten we hem in de keuken,' zei mama.

Terwijl mama Carrie naar de logeerkamer boven bracht, gaf papa mij een teken.

'Sluit de deur van je kamer af, Maaïke,' fluisterde hij. 'Zodat ze niet iets kan stelen!'

Ik knikte. Zeker, mijn vader had gelijk. Je kon nooit weten. Ik kende Carrie immers nauwelijks. En mijn kamer was naast de logeerkamer. Ik vloog naar boven en rende mama, die Carrie net een oude pyjama van mij wilde brengen, bijna omver.

‘Als je er niets op tegen hebt, zou ik graag je kleren willen wassen,’ zei ze tegen Carrie, die zich al uitgeput in het pas opgemaakte bed had laten vallen.

‘Die stinken vreselijk, hè?’ Carrie vertrok haar gezicht met de vele piercings. ‘Ik heb bijna een week niet kunnen douchen.’

‘Dat kun je later ook nog doen als je wilt.’

Toen mama de kamer uit was gegaan, kwam Carrie weer overeind en begon zich ongegeneerd uit te kleden.

‘Hm...’ Ik keerde me verlegen om.

‘Is er wat? Ben je misschien van de verkeerde kant?’

‘Ben jij gek?’ liet ik me ontvallen.

‘Gaap me dan niet zo aan!’

‘Ik wilde immers helemaal niet kijken... je kleedt je gewoon vlak voor mijn ogen uit!’ Maar ik kon niet nalaten even een nieuwsgierige blik op haar getatoeëerde buik te werpen. Afgezien van een lichte ronding, was er nog niet veel van de zwangerschap te zien. Carrie haalde haar schouders op, trok de pyjamabroek aan en kroop onder de dekens. Haar blikje bier zette ze voorzichtigheidshalve op het nachtkastje.

‘Ach... zou je hier in huis alsjeblieft geen bier willen drinken? Mijn vader is in dat opzicht wat moeilijk.’

‘Een echte fascist, hè?’ Carrie toonde haar scheve tanden, die er niet naar uitzagen dat ze elke dag gepoetst werden.

‘Fascist? Wat is dat?’

‘Kom jij van de maan of zo?’

‘Nee, maar politieke uitdrukkingen doen mij niet zo veel.’

Blijkbaar had ik tijdens de geschiedenisles zitten slapen of te veel over Domenico gedroomd.

‘Maakt ook niet uit. Heb je een saffie voor me?’

‘Nee, ik rook niet,’ zei ik.

‘Niet?’ Ze ging weer rechtop in bed zitten en staarde me zo stomverbaasd aan alsof ik regelrecht van de maan kwam.

‘Nee, ik heb nog nooit van mijn leven een sigaret opgestoken.’

‘Echt niet?’ Ze sperde haar ogen nog wijder open. ‘Zeg eens, wat ben jij er voor een?’

Ik onderdrukte een vinnige opmerking. Voor mij was het genoeg geweest aan te moeten zien wat het vele roken bij Domenico had aangericht. Op zeventienjarige leeftijd de halve linker longkwab kwijt.

‘Niet te geloven,’ geeuwde ze. ‘En jij bent nu de vriendin van Mingo’s broer?’

‘Ja... ja, zo is het.’

‘Je bent wel knap,’ constateerde ze.

‘O, bedankt.’ Het onverwachte compliment verzoende me weer een beetje met haar. Carrie staarde me strak aan, zodat ik aannam dat ik bij haar hetzelfde kon doen. Het zou echt overdreven zijn geweest haar knap te noemen, maar in de rode pyjama zag ze er tenminste niet zo spookachtig meer uit. Als haar kin niet zo terugweek, waren de volle lippen misschien heel goed tot hun recht gekomen, en haar dikke neus gaf haar gezicht een nogal jongensachtige uitdrukking. Ik dacht na.

Misschien waren haar grote ogen heel mooi, als ze niet halfdicht en onder de doorgelopen oogmake-up zaten.

‘Mingo heeft trouwens heel veel over jou gekletst,’ zei Carrie opeens. ‘Hij zei dat jij als een zus voor hem was.’

‘Echt?’ Ach, Mingo... waarom moest hij sterven?

‘Ik heb geen echte zus,’ zei Carrie. ‘Dat wil zeggen, ik heb er wel een, maar die is al negenentwintig en ze wil niks van me weten. Ze is zo burgerlijk als maar kan. Villa, man, kinderen, grote slee en een topbaan bij de bank, een echt kitscherige, opschepperige griet. Heb jij broers en zussen?’

‘Nee. Ik heb een broertje gehad. Maar die is gestorven toen ik twee was.’

‘Wat rot, zeg!’

‘Tja...’ Ik wist niet goed wat ik daarop moest zeggen.

‘Ik wil in elk geval nooit van mijn leven zo’n braaf moedertje worden! Die steeds haar kind maar aan de kop zeurt als het een slecht rapport heeft en zo. Jij gaat zeker nog naar school, hè?’

‘Ja, natuurlijk.’

‘Nou, ook een braaf meisje, dus?’ Ze grijnsde.

‘Jij gaat zeker niet naar school?’ pareerde ik.

‘Nee, daar heb ik de brui aan gegeven. Fascistentroep. Hoe oud ben je eigenlijk?’

‘Zestien.’

‘Ik ook! Maar ik word gauw zeventien. Maar wat zou het allemaal, ik moet nou even maffen. Ben zo moe als een hond!’

‘Goedenacht!’ had ik bijna gezegd, maar ik hield me op tijd in. Ik trok me terug in mijn kamer. De armbanden van Domenico met de scherpe spikes lagen op mijn nachtkastje. Ik woog ze nadenkend in mijn handen en

rook aan het versleten leer. Hij zou ze vast terug willen hebben. Ze waren van zijn tweelingbroer geweest...

Na diep te hebben nagedacht deed ik ze om mijn eigen polsen. Ze waren me natuurlijk te groot, maar ik wilde weten hoe het aanvoelde zulke dingen te dragen.

Ik ging weer naar beneden naar mijn ouders in de woonkamer, waar de discussie in volle gang was.

‘Dat is me weer een mooie boel!’ tierde papa. ‘Moet er nog zo’n arm kind op de wereld worden gezet? Dat die lui niet beter oppassen!’

‘Martin, houd je kalm,’ suste mama. ‘Daar schieten we niets mee op. Het is nu eenmaal gebeurd, en we moeten bedenken hoe we het meisje verder kunnen helpen.’

Papa zuchtte en liep in de richting van zijn kantoor. ‘Nou, ik bel morgen direct dokter Lehman op. Dan moet ze zich volgende week maar door hem laten onderzoeken. Domenico kan met haar meegaan. Hij mag best wat van de verantwoording op zich nemen. En wat moet je met die afschuwelijke armbanden, Maaïke?’ Papa blik was aan mijn polsen blijven hangen.

‘Ik wil ze alleen maar naar Nicki brengen. Ik ga namelijk nu naar hem toe,’ kondigde ik vastbesloten aan.

‘Goed, maar kom gauw terug, hoor,’ waarschuwde mijn moeder. ‘Nicki kan hier wel wat eten en ik heb geen zin deze bende alleen op te ruimen!’

Ik beloofde het, pakte mijn jas en holde het huis uit, het gouden zonlicht in. De kleuren leken in de helle stralen bijna te exploderen, en je kon de laatste sneeuwresten zien smelten. Maar de frisse bries en de schaduwrijke plekken herinnerden eraan dat de winter nog steeds niet helemaal

voorbij was. Het liefst had ik net als Jenny mijn armen omhoog gezwaaid en was ik dansend naar de bushalte gegaan. Ik voelde me als een ballon die op het punt stond zich in de blauwe lucht te verheffen. Er was iets nieuws begonnen tussen Domenico en mij en ik was nieuwsgierig hoe het allemaal verder zou gaan.

2. *Domenico's wereld*

Ik kon nauwelijks het eindstation afwachten. Het tehuis, waar Domenico sinds ongeveer twee maanden woonde, lag namelijk iets buiten de stad. Vanaf mijn huis waren er wel negentien bushaltes en daarom was ik er tot nu toe nog maar een keer geweest. Domenico nam de lange rit daarentegen altijd op de koop toe.

Ik stapte uit en liep omhoog naar het witte huis op de kleine, nog steeds met sneeuw bedekte heuvel. Eigenlijk kon ik geen medelijden met Nicki hebben; de ligging was hier namelijk bijzonder vriendelijk en zelfs mooi. Maar toch wist ik dat het niet makkelijk voor hem was in deze therapeutische inrichting te leven, samen met andere moeilijk opvoedbare jongens.

Ik belde aan en wilde naar binnen gaan, maar de deur ging niet, zoals de vorige keer, open. Dus wachtte ik tot iemand opendeed. Een kleine, gezette vrouw met stijf permanent haar en een wat ouderwetse bril stond voor me. Het tehuis had drie of vier verzorgers, maar tot nu toe kende ik alleen Lukas, en over de anderen had Domenico het nauwelijks gehad. Maar hij vertelde toch al niet zo graag over zijn leven.

‘Hallo? Ben je aangemeld?’ Ik herkende de zachte stem direct. Die paste helemaal niet bij deze fors uitziende vrouw.

‘Nee, m-maar ik heb van tevoren gebeld!’

‘O juist, je bent de vriendin van Domenico. Eigenlijk zouden we het op prijs stellen als je je de volgende keer aanmeldt. Ik wist niet dat je langskwam.’

‘Neem me niet kwalijk,’ zei ik verlegen. ‘Is Domenico wakker?’

‘Dat weet ik niet. Ik heb een half uur geleden nog eens aangeklopt, maar ik hoorde niets. En hij laat immers geen mensen in zijn kamer.’

‘Mag ik naar boven gaan?’ vroeg ik beleefd.

‘Als je denkt dat hij je binnenlaat, mag je het proberen,’ zuchtte ze. ‘Maar ik moet hem later ook nog even ter verantwoording roepen.’

Ik rende de afschuwelijk krakende houten trap op. Toen ik voor Domenico’s deur stond, moest ik eerst een poosje stoppen om mijn op hol geslagen hart te kalmeren en mijn polsslag naar normaal terug te brengen. Want dat was inderdaad de eerste netelige vraag, die in mijn hersens opdook: Had ik nu, nadat we in de afgelopen nacht eindelijk onze wederzijdse gevoelens aan elkaar hadden bekend en we ons daardoor in een nieuw tijdperk bevonden, toestemming om gewoon onuitgenodigd zijn kamer binnen te gaan? Of gold het onzichtbare gordijn nog steeds, ook voor mij?

Om het antwoord nog even op de lange baan te schuiven – omdat ik het zelf namelijk niet wist! – bekeek ik zijn posters op de deur. Vreemd, sinds wanneer hadden de Scorpions zwarte snorren? En waar was de poster met de motorfiets gebleven? En sinds wanneer was de vergeelde kaart van Sicilië met plakband aan elkaar geplakt? Wat had Nicki daarmee gedaan?

Toen ik begreep dat ik het antwoord zelfs in duizend jaar niet zou krijgen als ik hier zou blijven staan, klopte ik zacht op de deur. Ik luisterde, klopte nogmaals en ging toen vlug naar binnen. In de kamer was het donker en stil. Ik deed weifelend het licht aan.

Domenico lag in het door elkaar gewoelde bed, in hemd en joggingbroek, zijn gezicht verborgen in een verfrommeld zwart jack. Ik liep geruisloos naar zijn bed en ging op de rand zitten. Sliep hij nu nog steeds, of deed hij maar alsof? Ik weerstond de verleiding het jack van zijn gezicht te trekken. Alles was nog zo nieuw tussen ons, en ik wilde niet door een ondoordachte beweging iets verstoren. De gedachte kwam in me op hem wakker te kussen, maar ik durfde niet...

Mijn blik dwaalde naar zijn nachtkastje, waarop een lege medicijnstrip lag. De slaappillen die papa hem had voorgeschreven. Ik pakte ze en trok de lade expres zo hard mogelijk open, in de hoop Nicki daarmee wakker te krijgen. Maar dat mislukte totaal. Als hij eenmaal sliep, dan was het als een marmot. Als...

Met een zachte plof landde de lege aluminiumverpakking in de reusachtige troep in de lade. Het was hopeloos. Toch was hij duidelijk minder slordig geworden. Mama had toch iets bij hem bereikt.

Maar hoe ter wereld kreeg ik hem zo voorzichtig mogelijk wakker?

Toen kreeg ik het idee. Koffie! Hij zou vast allereerst een kop koffie willen hebben. Ik wist waar de keuken was en met een beetje geluk zou ik ook de koffiemachine wel kunnen bedienen.